

รายงานผลงานเรื่องเต็มการทดลองที่สิ้นสุด ปีงบประมาณ 2558

- ชุดโครงการวิจัย** : วิจัยและพัฒนาพืชสมุนไพรและเครื่องเทศ
- โครงการวิจัย** : วิจัยและพัฒนาพืชสมุนไพรและเครื่องเทศที่มีศักยภาพ
- กิจกรรมที่ 3** : ศึกษาเทคโนโลยีที่เหมาะสมในการผลิตพืชสมุนไพรเครื่องเทศที่มีศักยภาพเพื่อการส่งออกและทดแทนการนำเข้า
- กิจกรรมย่อยที่ 3.3** : วิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตอบเชย
- ชื่อการทดลองที่ 3.3.1** : รวบรวมพันธุ์และจำแนกพันธุ์อบเชยทั้งไทยและต่างประเทศ
Collection and Characteristic on Cinamon

คณะผู้ดำเนินงาน

หัวหน้าการทดลอง : ชญานุช ตรีพันธ์^{1/}

ผู้ร่วมงาน : สุมาลี ศรีแก้ว^{1/} ศุภลักษณ์ อริยภูษัย^{1/}

บทคัดย่อ

การรวบรวมและจำแนกพันธุ์อบเชยจากแหล่งปลูกต่างๆ ระหว่างเดือนตุลาคม 2555 ถึงเดือนกันยายน 2558 จำนวน 10 ตัวอย่าง ได้แก่ พันธุ์ศรีลังกา (ซีลอน) พันธุ์อินโดนีเซีย พันธุ์กาญจน (เขาเหล็ก) พันธุ์เชียต (โคราช) พันธุ์เชียต (สตูล) พันธุ์ญวน พันธุ์สุราษฎร์ธานี (ใบใหญ่) พันธุ์สุราษฎร์ธานี (ใบเล็ก) พันธุ์ศรีลังกา (สนามชัยเขต) และพันธุ์ญวน (ตรัง) นำมาศึกษาลักษณะประพันธุ์ พบว่า อบเชยที่รวบรวมได้มีลักษณะใบที่แตกต่างกันอย่างเด่นชัด จากนั้นนำมาปลูกรวบรวมเพื่อศึกษาลักษณะการเจริญเติบโต จำนวน 6 พันธุ์ ได้แก่ พันธุ์อินโดนีเซีย พันธุ์เชียต (โคราช) พันธุ์เชียต (สตูล) พันธุ์ญวน (ตรัง) พันธุ์สุราษฎร์ธานี (ใบใหญ่) และพันธุ์สุราษฎร์ธานี (ใบเล็ก) พบว่า พันธุ์สุราษฎร์ธานี (ใบใหญ่) มีการเจริญเติบโตด้านความสูงเฉลี่ยมากที่สุด คือ 112.5 เซนติเมตร พันธุ์อินโดนีเซีย พันธุ์เชียต (โคราช) มีขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางลำต้นเฉลี่ยมากที่สุด คือ 2.5 เซนติเมตร พันธุ์ญวน (ตรัง) มีขนาดทรงพุ่ม และขนาดความกว้างของใบเฉลี่ยมากที่สุด คือ 87.5 และ 6.3 เซนติเมตร ตามลำดับ และพันธุ์เชียต (โคราช) มีขนาดความยาวของใบเฉลี่ยมากที่สุด คือ 14.53 เซนติเมตร

รหัส 01-31-54-06-05-00-02-56

^{1/} ศูนย์วิจัยพืชสวนตรัง ต.ไม้ฝาด อ.สิเกา จ.ตรัง 92105

คำนำ

อบเชย (Cinnamon; *Cinnamomum verum*) อยู่ในวงศ์ Lauraceae สกุล *Cinnamomum* มีกระจายทั่วไปทั้งในเขตร้อนและกึ่งร้อน เช่น พบในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ จนถึงประเทศอินเดีย ศรีลังกา ประเทศจีน ญี่ปุ่น ไต้หวัน ออสเตรเลีย และหมู่เกาะในทะเลแปซิฟิก (Hooker, 1974) มีชนิดใหญ่ ๆ 5 ชนิด คือ อบเชยศรีลังกา คนไทยเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า "อบเชยเทศ" มีราคาแพงที่สุด อบเชยอินโดนีเซีย หรืออบเชยชวา ได้รับความนิยมสูงสุดในปัจจุบัน อบเชยญวน มีรสหวานแต่ไม่ค่อยหอม ปลูกได้ดีมากในประเทศไทย และประเทศไทยเราส่งออกอบเชยชนิดนี้ อบเชยจีน มีเปลือกหนาและเนื้อหยาบ และอบเชยไทย หรืออบเชยต้น เปลือกอบเชยไทยจะหนากว่าอบเชยชนิดอื่น มีกลิ่นหอมไม่จัด พบในป่าเขาที่ยังอุดมสมบูรณ์ในประเทศ ยังไม่มีการนำมาปลูกเพื่อผลิตเปลือกอบเชย (วีณา, 2548)

อบเชย เป็นไม้ยืนต้นขนาดกลาง มีอายุหลายปี สูงประมาณ 4 - 10 เมตร (ภัททิรา, 2552) ขยายพันธุ์โดยการเพาะเมล็ด การเสียบยอด และกิ่งตอน ส่วนของเปลือกและใบมีกลิ่นหอมเฉพาะตัว พืชตระกูลเดียวกัน คือ ชะเอม กะเพราต้น ข่าต้น สมุลแว้ง การบูร และเทพธาโร สามารถปลูกได้ดีในประเทศไทย หากปลูกจากเมล็ด จะใช้เวลา 3 ปี ก็สามารถลอกเปลือกขายได้ เป็นเครื่องเทศชนิดหนึ่งที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจ โดยนำมาใช้ประโยชน์ในด้านการปรุงแต่งรสอาหารและใช้ผลิตน้ำมันหอมระเหย ใช้ในอุตสาหกรรมอาหารและขนม ใช้ปรุงแต่งกลิ่นเครื่องสำอาง ในทางการแพทย์แผนโบราณอบเชยยังถูกนำมาใช้เป็นยารักษาโรค โดยมีสรรพคุณทางยาได้แก่ แก้อาการจุกเสียด แน่นท้อง ขับลม ช่วยรักษาแผลในกระเพาะอาหาร ฆ่าเชื้อแบคทีเรีย และลดระดับน้ำตาลในเลือด (Adisakwattana, 0227) องค์ประกอบหลักที่พบในอบเชยคือ ซินนามัลดีไฮด์ ซึ่งเป็นสารให้กลิ่นที่สำคัญในน้ำมันอบเชย และมีฤทธิ์ในการลดระดับน้ำตาลกลูโคสในเลือด (Subash Babu และคณะ, 2007) นอกจากนี้ยังพบว่าใบอบเชยมีสารประกอบฟีนอลิกอยู่ในปริมาณสูง (ศิริพร และคณะ, 2551) ซึ่งเป็นที่ทราบโดยทั่วไปว่าสารประกอบฟีนอลิกเป็นสารที่มีบทบาทสำคัญในการต้านอนุมูลอิสระ (โอภา, 2549)

สำหรับประเทศไทยมีการผลิตอบเชยเช่นกัน แต่เป็นการผลิตโดยอาศัยการเก็บผลผลิตจากป่า ซึ่งเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ ทั้งที่มีการใช้อบเชยมาก แต่กลับไม่มีการปลูกอบเชยในเชิงเศรษฐกิจ ทำให้ไม่เพียงพอต่อความต้องการของตลาดทั้งภายในประเทศและส่งออก ในอนาคตอาจถูกจัดให้เป็นพันธุ์ไม้หายาก อีกทั้งยังทำให้สูญเสียเงินจำนวนมากจากการนำเข้าอบเชยจากต่างประเทศ จากสถิติการนำเข้าและส่งออกอบเชยในปี 2551 มีปริมาณ 1,315,168 กิโลกรัมมีมูลค่าถึง 46,451,357 บาท (ที่มา : สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร : 2551) ซึ่งหากเราสามารถผลิตอบเชยคุณภาพดี ตลอดจนพัฒนาการผลิตให้มีปริมาณที่เพียงพอ จะเป็นการลดการนำเข้า เพิ่มรายได้ให้แก่ประเทศไทย และลดการทำลายสภาพป่าและสิ่งแวดล้อม

ปัจจุบันมีข้อมูลเกี่ยวกับอบเชยน้อยมาก ดังนั้นจึงควรรวบรวมพันธุ์อบเชยทั้งพันธุ์ต่างประเทศและพันธุ์ไทย เพื่อคัดเลือกให้ได้พันธุ์ที่มีเจริญเติบโตดี มีผลผลิตที่มีคุณภาพสูงตรงความต้องการของตลาดสำหรับเผยแพร่และส่งเสริมเกษตรกรปลูกเป็นการค้า และยังเป็นการอนุรักษ์ทรัพยากรอบเชยไทยไม่ให้สูญพันธุ์ในอนาคตต่อไป

วิธีดำเนินการ

อุปกรณ์

1. กิ่งตอนอบเชย
2. อุปกรณ์ในการตอนกิ่ง เช่น มีดตัดเตอร์ ขุยมะพร้าว ถุงพลาสติก เชือกฟาง
3. ปุ๋ยเคมี และปุ๋ยอินทรีย์
4. อุปกรณ์ในการเก็บข้อมูล เช่น ป้ายประจำต้น ไหมพรม เทปวัด
5. เครื่องมือในการบันทึกข้อมูล เช่น เทปวัด เวอร์เนียคาลิปเปอร์ (Vernier Caliper)

วิธีการ

1. สํารวจ และรวบรวมพันธุ์อบเชยจากแหล่งต่าง ๆ โดยวิธีการตอนกิ่งเพื่อใช้ในการปลูกรวบรวม
2. เตรียมแปลงสำหรับปลูกอบเชย พื้นที่ 2 ไร่ โดยทำการไถตะ และไถแปรเพื่อย่อยดินให้ร่วนเนื่องจากเป็นพื้นที่ปลูกใหม่ ใช้ระยะปลูก 4 x 4 เมตร เตรียมหลุมปลูกขนาด 50x50x50 ซม.

3. ปลูกอบเชยจากกิ่งพันธุ์ที่รวบรวมไว้ โดยรองก้นหลุมด้วยปุ๋ยคอก อัตรา 1 กก. ต่อหลุม จำนวนพันธุ์ละ 5 - 8 ต้น

การบันทึกข้อมูล

1. ข้อมูลอบเชยที่ออกสำรวจและรวบรวม ดังนี้
 - สถานที่เก็บข้อมูล
 - ลักษณะลำต้น
 - วิธีการขยายพันธุ์
 - ลักษณะใบ คือ การเรียงของใบ รูปร่างใบ รูปร่างปลายใบ รูปร่างฐานใบ ขอบใบ ความกว้าง-ความยาวของใบ
2. ข้อมูลการเจริญเติบโตของอบเชยที่นำมาปลูกไว้ ณ ศูนย์วิจัยพืชสวนตรัง ดังนี้

- ความสูงของต้น
- ขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางลำต้น
- ขนาดทรงพุ่ม
- ความกว้าง-ความยาวของใบ

เวลาและสถานที่

ระยะเวลา ตุลาคม 2555 - กันยายน 2558

สถานที่ ศูนย์วิจัยพืชสวนตรัง อ.สิเกา จ.ตรัง

ผลการทดลองและวิจารณ์

1. การสำรวจขอบเขต

จากการสำรวจขอบเขตจากแหล่งปลูกต่าง ๆ ได้จำนวน 10 ตัวอย่าง พบว่า ต้นอบเชยมีลักษณะลำต้นไม่แตกต่างกันมากนัก และในช่วงการออกสำรวจและรวบรวมอบเชยยังไม่ติดดอกและผล ลักษณะที่มีความแตกต่างที่เห็นได้ชัดคือลักษณะใบที่ไม่เหมือนกัน คือมีรูปร่างและขนาดที่แตกต่างกัน จึงทำการเก็บใบเพื่อมาศึกษาลักษณะรูปร่างใบ (Leaf shape) รูปร่างปลายใบ (Leaf apex shape) รูปร่างฐานใบ (Leaf base shape) ขอบใบ (Leaf margin) การเรียงของใบ (Leaf arrangement) และขนาดของใบ ได้ข้อมูลดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงลักษณะใบของอบเชยพันธุ์ต่างๆ ที่ได้จากการสำรวจ

					
	<p>ชื่อ : ศรีลังกา (ซีลอน) การขยายพันธุ์ : เพาะเมล็ด สีสำต้น : น้ำตาลปนขาว สถานที่เก็บ : จันทบุรี</p>	<p>ชื่อ : อินโดนีเซีย การขยายพันธุ์ : เพาะเมล็ด สีสำต้น : น้ำตาลปนขาว สถานที่เก็บ : จันทบุรี</p>	<p>ชื่อ : กาญจน (เขาเหล็ก) การขยายพันธุ์ : เพาะเมล็ด สีสำต้น : น้ำตาลปนขาว สถานที่เก็บ : จันทบุรี</p>	<p>ชื่อ : เขียด (สตูล) การขยายพันธุ์ : เพาะเมล็ด สีสำต้น : น้ำตาล สถานที่เก็บ : สตูล</p>	<p>ชื่อ : เขียด (โคราช) การขยายพันธุ์ : กิ่งตอน สีสำต้น : น้ำตาล สถานที่เก็บ : นครราชสีมา</p>
การเรียงของใบ (Leaf Arrangement)	สลับ (alternate)	สลับ (alternate)	สลับ (alternate)	สลับ (alternate)	สลับ (alternate)
รูปร่างใบ (Leaf Shape)	รูปรี (Elliptic)	รูปรี (Elliptic)	รูปรี (Elliptic)	รูปขอบขนาน (Oblong)	รูปขอบขนาน (Oblong)
รูปร่างปลายใบ (Leaf Apex shape)	เรียวแหลม (Acuminate)	เรียวแหลม (Acuminate)	เรียวแหลม (Acuminate)	แหลม (Acute)	แหลม (Acute)
ฐานใบ (Leaf Apex Shape)	มน (Obtuse)	สอบ (Acute)	สอบ (Acute)	สอบ (Acute)	สอบ (Acute)
ขอบใบ (Leaf Margin)	เรียบ (Entire)	เรียบ (Entire)	เรียบ (Entire)	เรียบ (Entire)	เรียบ (Entire)
ความกว้างใบ (ซม.)	5.4	2.4	2.9	4.5	5.6
ความยาวใบ (ซม.)	11.6	8.3	9.5	18.5	20.9

ตารางที่ 1 แสดงลักษณะใบของอบเชยพันธุ์ต่างๆ ที่ได้จากการสำรวจ (ต่อ)

					
	ชื่อ : ญวน การขยายพันธุ์ : เพาะเมล็ด สีลำต้น : น้ำตาลปนขาว สถานที่เก็บ : จันทบุรี	ชื่อ : สุราษฎร์ (ใบใหญ่) การขยายพันธุ์ : เพาะเมล็ด สีลำต้น : น้ำตาลปนขาว สถานที่เก็บ : สุราษฎร์ธานี	ชื่อ : สุราษฎร์ (ใบเล็ก) การขยายพันธุ์ : เพาะเมล็ด สีลำต้น : น้ำตาลปนขาว สถานที่เก็บ : สุราษฎร์ธานี	ชื่อ : ศรีลังกา (สนามชัยเขต) การขยายพันธุ์ : เพาะเมล็ด สีลำต้น : น้ำตาลปนขาว สถานที่เก็บ : จันทบุรี	ชื่อ : ญวน (ตรง) การขยายพันธุ์ : เพาะเมล็ด สีลำต้น : น้ำตาลปนขาว สถานที่เก็บ : ตรง
การเรียงของใบ (Leaf Arrangement)	สลับ (alternate)	สลับ (alternate)	สลับ (alternate)	สลับ (alternate)	สลับ (alternate)
รูปร่างใบ (Leaf Shape)	รูปเกือบกลม (Rotund)	รูปรี (Elliptic)	รูปรี (Elliptic)	รูปรี (Elliptic)	รูปรี (Elliptic)
รูปร่างปลายใบ (Leaf Apex shape)	มน (Obtuse)	แหลม (Acute)	แหลม (Acute)	แหลม (Acute)	แหลม (Acute)
ฐานใบ (Leaf Apex Shape)	มน (Obtuse)	มน (Obtuse)	มน (Obtuse)	มน (Obtuse)	มน (Obtuse)
ขอบใบ (Leaf Margin)	เรียบ (Entire)	เรียบ (Entire)	เรียบ (Entire)	เรียบ (Entire)	เรียบ (Entire)

ความกว้างใบ (ซม.)	6.0	7.4	5.4	4.9	8.0
ความยาวใบ (ซม.)	11.5	14.0	10.0	12.6	15.0

จากการรวบรวมพบว่าอบเชยมีอยู่ด้วยกันหลายชนิด แต่ละชนิดจะมีคุณสมบัติหรือสรรพคุณทางยาที่ใกล้เคียงกัน โดยแต่ละชนิดมีลักษณะที่แตกต่างกัน ซึ่งสามารถจำแนกได้จาก ลักษณะต้น ทรงพุ่ม ลักษณะใบ ลักษณะดอก และผล เป็นต้น โดยมีรายงานว่า อบเชยสามารถแบ่งเป็นชนิดใหญ่ๆ ได้ 5 ชนิด (วีณา, 2548) คือ **อบเชยเทศ หรือ อบเชยลังกา** (*Cinnamomum verum* J.Presl) อบเชยชนิดนี้มาจากประเทศอินเดียและศรีลังกา เปลือกลำต้นเป็นสีเทาและหนา กิ่งขนานกับพื้นและตั้งชันขึ้น ใบเป็นใบเดี่ยวออกเรียงสลับกันตามลำต้น ลักษณะของใบเป็นรูปไข่หรือรูปหอก ปลายใบแหลม โคนใบแหลม ขอบใบเรียบ ใบค่อนข้างหนา ผิวใบเรียบเป็นมัน สีเขียวเข้ม ออกดอกเป็นช่อตามปลายกิ่ง ดอกมีขนาดเล็กเป็นสีเหลืองและมีกลิ่นหอม ผลเป็นสีดำมีลักษณะคล้ายรูปไข่ ผิวเปลือกเรียบ บาง หนาประมาณ 2-3 มิลลิเมตร (วุฒิ, 2540) **อบเชยจีน** (*Cinnamomum cassia* (L.) J.Presl) พบในประเทศจีนแถบมณฑลกวางสี ยูนนาน และกวางตุ้ง เนื้อในเปลือกเป็นสีแดงเข้ม มีกลิ่นหอมและมีรสหวาน ใบออกเรียงสลับ ลักษณะของใบเป็นรูปรีปลายแหลม ขอบใบเรียบ ใบมีขนาดกว้างประมาณ 4-5.5 เซนติเมตร และยาวประมาณ 8-20 เซนติเมตร เนื้อใบหนา หลังใบเป็นสีเขียวผิวใบเรียบมัน ส่วนท้องใบมีสีเขียวอมเทา และมีขนปกคลุมเล็กน้อย (วิทยา, 2554) **อบเชยญวน** (*Cinnamomum loureiroi* Nees) มีลักษณะลำต้นคล้ายคลึงกับอบเชยจีนมาก ใบเป็นใบเดี่ยวค่อนข้างบาง ลักษณะของใบเป็นรูปรียาวเรียว ปลายใบแหลม ดอกและผลมีขนาดเล็ก มีกลิ่นหอมแต่กลิ่นจะหอมไม่เท่ากับอบเชยเทศ มีรสหวาน (ภญ.จุไรรัตน์, 2556) **อบเชยชวา หรือ อบเชยอินโดนีเซีย** (*Cinnamomum burmanni* (Nees & T.Nees) Blume) เป็นไม้ยืนต้นที่มีขนาดใหญ่กว่าอบเชยที่กล่าวมาทั้งหมด เป็นอบเชยที่ได้รับความนิยมสูงสุดในปัจจุบัน ลักษณะของใบเป็นรูปยาวเรียว ปลายใบแหลม ดอกและผลมีขนาดเล็ก มีกลิ่นหอมแต่น้อยกว่าอบเชยเทศ (ภญ.จุไรรัตน์, 2556) **อบเชยไทย หรือ อบเชยต้น** (*Cinnamomum iners* Reinw. ex Blume.) มีชื่อเรียกในท้องถิ่นอื่น ๆ กระแจะโมง กระเซียด กระทั่งนั้น (ยะลา) กระดังงา (กาญจนบุรี) กระพังหั้น โกล่ เนอมา (กะเหรี่ยง-กาญจนบุรี) เขียด เคียด ฉียด ชะนุดัน (ภาคใต้) มหาปราบตัวผู้ อบเชย อบเชยต้น (ภาคกลาง) ดึกชีสอ (กะเหรี่ยง-เชียงใหม่) บอกลอก (ลำปาง) ผักดาบ (พิษณุโลก) พญาปราบ (นครราชสีมา) สะวง (ปราจีนบุรี) อบเชยไทยพบได้ในป่าเขาที่ยังอุดมสมบูรณ์หรือป่าดงดิบทั่วไปในประเทศไทย อบเชยชนิดนี้จัดเป็นไม้ยืนต้นขนาดกลางถึงขนาดใหญ่ เปลือกต้นค่อนข้างเรียบเกลี้ยงเป็นสีน้ำตาลอมเทา ใบเป็นใบเดี่ยวออกตรงข้ามหรือเยื้องกันเล็กน้อย ลักษณะของใบเป็นรูปขอบขนาน ใบมีขนาดกว้างประมาณ 2.5-7.5 เซนติเมตร และยาวประมาณ 7.5-25 เซนติเมตร แผ่นใบหนา เกลี้ยง แข็ง และกรอบ เมื่อขยี้ใบจะมีกลิ่นหอม (เต็ม, 2544)

2. ข้อมูลการเจริญเติบโตของอบเชยที่ปลูกรวบรวมไว้

สำหรับการเจริญเติบโต เก็บข้อมูลระหว่างเดือนมกราคม 2557 ถึงเดือนกันยายน 2558 (จำนวน 20 เดือน) บันทึกข้อมูล ความสูง เส้นผ่านศูนย์กลางโคนต้น ขนาดทรงพุ่ม ความกว้างใบ และความยาวใบ ในอบเชยที่รวบรวมไว้ จำนวน 6 พันธุ์ ได้แก่ พันธุ์เขียด (โคราช) พันธุ์อินโดนีเซีย พันธุ์ญวน (ตรัง) พันธุ์เขียด (สตูล) พันธุ์สุราษฎร์ธานี (ใบใหญ่) และพันธุ์สุราษฎร์ธานี (ใบเล็ก) ได้ผลดังนี้ (ตารางที่ 2)

2.1 ความสูง พบว่า พันธุ์สุราษฎร์ธานี (ใบใหญ่) มีความสูงของต้นมากที่สุด เท่ากับ 112.5 เซนติเมตร รองลงมาคือ พันธุ์อินโดนีเซีย พันธุ์เขียด (โคราช) พันธุ์ญวน (ตรัง) พันธุ์สุราษฎร์ธานี (ใบเล็ก) และ พันธุ์เขียด (สตูล) เท่ากับ 105 100 94 81 และ 71 เซนติเมตร ตามลำดับ

2.2 ขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางโคนต้น พบว่า พันธุ์อินโดนีเซีย และพันธุ์เซียด (โคราช) มีขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางโคนต้นมากที่สุด เท่ากับ 2.5 เซนติเมตร รองลงมาคือ พันธุ์สุราษฎร์ธานี (ใบใหญ่) พันธุ์สุราษฎร์ธานี (ใบเล็ก) พันธุ์ญวน (ตรัง) และพันธุ์เซียด (สตูล) เท่ากับ 2.12 1.73 1.6 และ 1.6 เซนติเมตร ตามลำดับ

2.3 ขนาดทรงพุ่ม พบว่า พันธุ์ญวน (ตรัง) มีขนาดทรงพุ่มมากที่สุด เท่ากับ 87.5 เซนติเมตร รองลงมาคือ พันธุ์อินโดนีเซีย พันธุ์เซียด (โคราช) พันธุ์สุราษฎร์ธานี (ใบใหญ่) พันธุ์เซียด (สตูล) และพันธุ์สุราษฎร์ธานี (ใบเล็ก) เท่ากับ 85 55 48.87 46.5 และ 44.83 เซนติเมตร ตามลำดับ

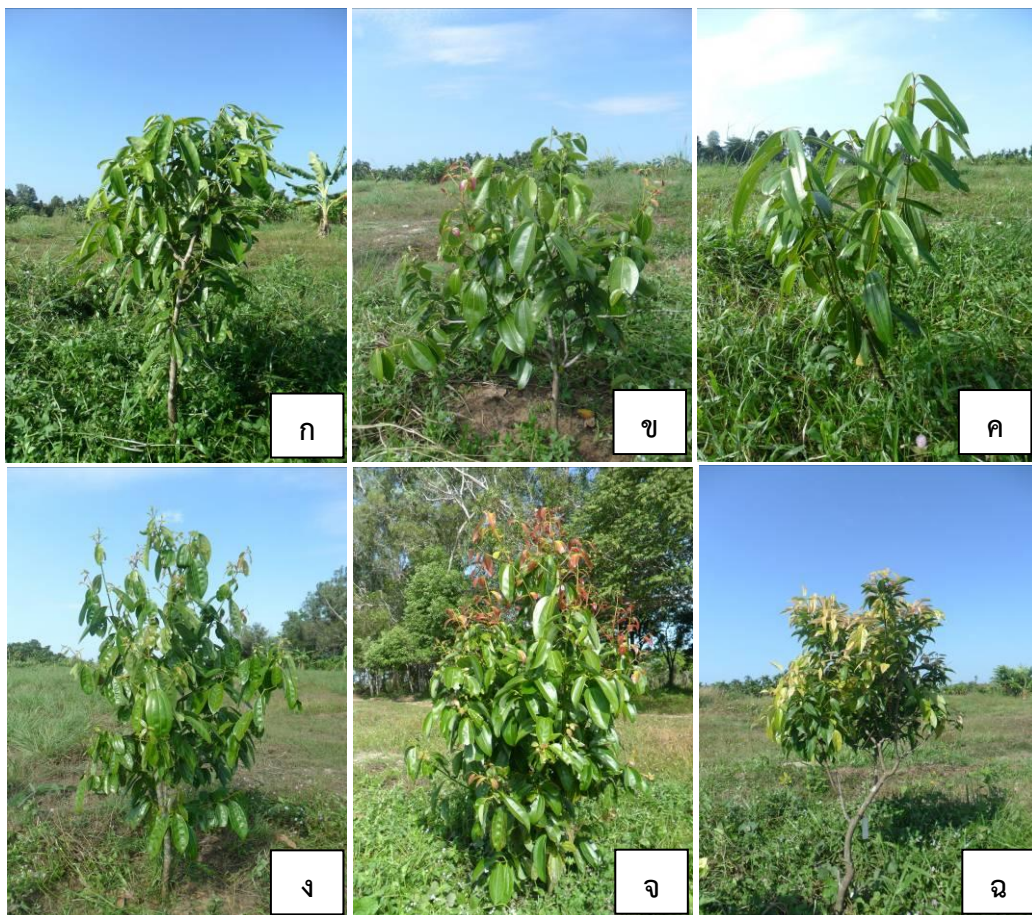
2.4 ความกว้างใบ พบว่า พันธุ์ญวน (ตรัง) มีขนาดใบกว้างมากที่สุด เท่ากับ 6.3 เซนติเมตร รองลงมาคือ พันธุ์สุราษฎร์ธานี (ใบใหญ่) พันธุ์สุราษฎร์ธานี (ใบเล็ก) พันธุ์เซียด (โคราช) พันธุ์เซียด (สตูล) และพันธุ์อินโดนีเซีย เท่ากับ 5.75 5.16 4.56 4.5 และ 3.36 เซนติเมตร ตามลำดับ

2.5 ความยาวใบ พบว่า พันธุ์เซียด (โคราช) มีขนาดใบยาวมากที่สุด เท่ากับ 14.53 เซนติเมตร รองลงมาคือ พันธุ์เซียด (สตูล) พันธุ์สุราษฎร์ธานี (ใบเล็ก) พันธุ์สุราษฎร์ธานี (ใบใหญ่) พันธุ์ญวน (ตรัง) และพันธุ์อินโดนีเซีย เท่ากับ 12.66 11.4 11.08 10.26 และ 8.26 เซนติเมตร ตามลำดับ

ตารางที่ 2 ข้อมูลแสดงการเจริญเติบโตของอบเชยพันธุ์ต่าง ๆ ระหว่างเดือนมกราคม 2557 – กันยายน 2558 (อายุ 20 เดือน)

พันธุ์	ความสูง (ซม.)	เส้นผ่านศูนย์กลางโคน (ซม.)	ขนาดทรงพุ่ม (ซม.)	ความกว้างใบ (ซม.)	ความยาวใบ (ซม.)
1. พันธุ์เซียด (โคราช)	100	2.5	55	4.56	14.53
2. พันธุ์อินโดนีเซีย	105	2.5	85	3.36	8.26
3. พันธุ์ญวน (ตรัง)	94	1.6	87.5	6.3	10.26
4. พันธุ์เซียด (สตูล)	71	1.6	46.5	4.5	12.66
5. พันธุ์สุราษฎร์ธานี (ใบใหญ่)	112.5	2.12	48.87	5.75	11.08
6. พันธุ์สุราษฎร์ธานี (ใบเล็ก)	81	1.73	44.83	5.16	11.4

จากข้อมูลการเจริญเติบโตที่ได้ พบว่าการเจริญเติบโตของอบเชยแต่ละพันธุ์ไม่แตกต่างกันมากนัก สอดคล้องกับรายงานของสมคิด และคณะ, 2539 รายงานว่า อบเชยสามารถปลูกได้ดีในประเทศไทย โดยชอบอากาศร้อนชื้น ดินควรเป็นดินร่วนปนทราย ระบายน้ำดี สามารถขึ้นได้ในที่ราบจนกระทั่งสูงจากระดับน้ำทะเล 2,000 ฟุต อุณหภูมิเฉลี่ย 20 องศาเซลเซียส ปริมาณน้ำฝนเฉลี่ย 2,000 - 2,400 มิลลิเมตรต่อปี และเนื่องจากอายุอบเชยยังน้อยเกินไป (20 เดือน) เมื่อนำ ใบ และกิ่งไปวิเคราะห์หาปริมาณน้ำมันหอมระเหย ผลที่ได้คือไม่มีปริมาณน้ำมันหอมระเหยทั้งในใบ และกิ่ง โดยพบว่าอายุที่เหมาะสมในการเก็บเกี่ยวผลผลิตคือหลังจากปลูกไปแล้วประมาณ 3 ปี กิ่งหรือต้นที่เหมาะสมสำหรับตัดคือ ต้นที่มีขนาดเท่านี้่มือ ยาวประมาณ 6-8 ฟุต ตัดให้เหลือโคนต้นสูงจากพื้นดิน 10 - 15 เซนติเมตร เพื่อให้แตกยอดใหม่ ซึ่งจะสามารถตัดได้ทุก 2 - 3 ปี และควรตัดในฤดูฝนซึ่งจะสามารถลอกเปลือกได้ง่าย และผลผลิตจะเพิ่มขึ้นเมื่ออายุมากขึ้น (สมคิด และคณะ, 2539)

ภาพที่ 1 แสดงการเจริญเติบโตของต้นอบเชยที่ปลูกรวบรวมไว้

ก. พันธุ์เชียด (โคราช)	ข. พันธุ์ญวน (ตรัง)	ค. พันธุ์เชียด (สตูล)
ง. พันธุ์สุราษฎร์ธานี (ใบเล็ก)	จ. พันธุ์สุราษฎร์ธานี (ใบใหญ่)	ฉ. พันธุ์อินโดนีเซีย

สรุปผลการทดลองและข้อเสนอแนะ

การรวบรวมและจำแนกพันธุ์อบเชยจากแหล่งปลูกต่างๆ จำนวน 10 ตัวอย่าง พบว่าอบเชยมีอยู่ด้วยกันหลายชนิด โดยสามารถแบ่งเป็นกลุ่มใหญ่ๆ ได้ 5 กลุ่ม คือ อบเชยศรีลังกา อบเชยอินโดนีเซีย อบเชยญวน อบเชยจีน และอบเชยไทย ซึ่งอบเชยแต่ละชนิดจะมีคุณสมบัติหรือสรรพคุณทางยาที่ใกล้เคียงกัน โดยแต่ละชนิดมีลักษณะที่แตกต่างกัน สามารถจำแนกได้จากลักษณะใบที่แตกต่างกันอย่างเด่นชัด และเมื่อนำมาปลูกรวบรวมเพื่อศึกษาการเจริญเติบโตพบว่าแต่ละพันธุ์มีการเจริญเติบโตที่แตกต่างกัน โดยพันธุ์สุราษฎร์ธานี (ใบใหญ่) มีการเจริญเติบโตด้านความสูงมากที่สุด พันธุ์อินโดนีเซีย และพันธุ์เซียด (โคราช) มีขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางลำต้นมากที่สุด พันธุ์ญวน (ตรัง) มีขนาดทรงพุ่ม และขนาดความกว้างของใบมากที่สุด และพันธุ์เซียด (โคราช) มีขนาดความยาวของใบมากที่สุด

ปัจจุบันอบเชยมีอายุ 20 เดือน ไม่เหมาะสำหรับการวิเคราะห์หาน้ำมันหอมระเหย ดังนั้นเมื่ออบเชยมีอายุ 3 ปีขึ้นไป ควรมีการนำตัวอย่างใบ กิ่ง และเปลือก ไปวิเคราะห์หาน้ำมันหอมระเหยอีกครั้ง เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานในงานวิจัยเกี่ยวกับอบเชยต่อไป

การนำผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์

สามารถแนะนำแก่เกษตรกรที่สนใจ และเป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับต่อยอดงานวิจัยอบเชย เช่น เรื่องการเจริญเติบโต การศึกษาอายุกิ่งที่เหมาะสมในการเก็บเกี่ยว ปริมาณน้ำมันหอมระเหยจากอบเชยแต่ละชนิด เป็นต้น

คำขอบคุณ

ขอขอบคุณนายสุชาติ ผอมนุ่ม นางสาวดารณี จำปา เจ้าพนักงานการเกษตร นายสุนทร จงริน นางบุญศรี จาวีสูตร และนางมาหวัน คงสง คณงานทดลองการเกษตร ที่ช่วยในการรวบรวม บันทึกข้อมูลปลูกและดูแลรักษาอบเชย

เอกสารอ้างอิง

เต็ม สมิตินันท์. 2544. **ชื่อพรรณไม้แห่งประเทศไทย**. ส่วนพฤกษศาสตร์ป่าไม้ สำนักวิชาการป่าไม้ กรมป่าไม้, กรุงเทพฯ. 810 หน้า.

ภญ.จุไรรัตน์ เกิดดอนแฝก. 2556. สมุนไพรลดไขมันในเลือด 140 ชนิด. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ ปริดา เกิดดอนแฝก. 280 หน้า.

ภัททิรา เลิศปถุงคพ. 2552. **อบเชย**. แหล่งที่มา : <http://www.thaigoodview.com/node/18753>. สืบค้นเมื่อวันที่ 1 กันยายน 2555

วิทยา บุญวรพัฒน์. 2554. สารานุกรมสมุนไพรไทย-จีน ที่ใช้บ่อยในประเทศไทย. กรุงเทพฯ : สมาคมศาสตร์การแพทย์แผนจีนในประเทศไทย. 655 หน้า.

วีณา เขิตบุญชาติ. 2548. **อบเชย ศาลาสมุนไพรร.** แหล่งที่มา

<http://www.salasamunprai.com/herbs/cinnamon.html>. สืบค้นเมื่อวันที่ 1 กันยายน 2555

วุฒิ วุฒิธรรมเวช. 2540. **สารานุกรมสมุนไพร รวมหลักเภสัชกรรมไทย.** กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

ศิริพร น้าชม วายวรุฬ ชัยวานิชศิริ นินนาท ชินประหัชฐ์ และวรภา คงเป็นสุข. 2551. **ผลของเวลาการสกัด ที่มีต่อสมบัติด้านการเกิดออกซิเดชันของอบเชย.** กรุงเทพฯ : การประชุมวิชาการวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 34 . ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์. หน้า 1-6

สมคิด สิริพัฒน์ติลก พันธุ์ศักดิ์ ถ่องแท้มุ่งเจริญ และวิชาญ เอียดทอง. 2539. **รายงานฉบับสมบูรณ์เรื่อง วิธีการขยายพันธุ์และการเก็บเกี่ยวเพื่อการอนุรักษ์พันธุ์ไม้มีค่าบางชนิดในสกุลอบเชย.** สถาบันวิจัยและพัฒนาแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, กรุงเทพมหานคร.

สำนักงานงานเศรษฐกิจการเกษตร. 2551. **ข้อมูลการส่งออกอบเชย.** แหล่งที่มา : งานบริการข้อมูลสารสนเทศ (ผู้รับบริการทางโทรศัพท์). 1 พฤศจิกายน 2555.

โอภา วัชระคุปต์ ปรีชา บุญจง จันทนา บุญยะรัตน์ และมาลีรักษ์ อัดต์สินทอง. 2549. **สารต้านอนุมูลอิสระ : สารต้านอนุมูลสังเคราะห์.** พี.เอส.พรินท์. กรุงเทพฯ. 190 หน้า.

Adisakwattana, S. 2007. **Cinnamon and diabetes mellitus.** Thai Journal of Pharmacology, 29: 39-44.

Hook, J.P. 1974. **Flora of Bristish India.** Vol. V : 117-189.

Subash Babu, P., Prabuseenivasna, S. and Ignacimuthu, S. 2007. **Cinnamaldehyde-A potential antidiabetic agent.** Phytomedicine, 14: 15-22.